

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Palotás Csongor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Palotás Csongor ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek – az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya (1055 Budapest, Szalay u. 16., ügyintéző: dr. Szücs Péter) által képviselt Fővárosi Törvényszék(1055 Budapest, Markó u. 27.) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. április 4. napján meghozott 10.P.20.077/2016/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 200.000 (kétszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdése alapján kérte az alperes kötelezését 5.000.000 forint sérelemdíj és járulékai megfizetésére. Előadta, hogy **B. T.** felperesként az alperesi bíróság előtt 68.P.21.139/2012. számon pert indított jelen per felperesével szemben jóhírnév megsértése, illetve egyéb személyiségi jogsértések miatt 5.000.000 forint kártérítés megfizetése és elégtétel adása iránt. Az alapper felperese az alapper alperese címeként a számot jelölte meg, ahonnan a bíróság által megküldött keresetlevél és idézés „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, amelyre tekintettel az alperesi bíróság a kézbesítési vélelem beálltát megállapította. Az alapper alperese számára megküldött, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasító végzés ugyanakkor „ismeretlen helyre költözött” jelzéssel érkezett vissza az alperesi bíróságra. Az alperesi bíróság ezért a 6-I. sorszámú végzésével tájékoztatta az alapper felperesét, hogy a 4. sorszámú végzés kézbesítése nem szabályszerű, egyben felhívta az alapper felperesét az alapper alperese új lakcímének bejelentése és hirdetmény útján történő kézbesítés elrendelése tárgyában. A per első tárgyalásán az alapper felperese csatolta az alapper alperesének lakcímére vonatkozó nyilvántartási adatokat, amely szerint 2010. november 25. napjától az alapper alperesének állandó lakóhelye a **felperes címe** szám. Az alperesi bíróság ezt követően a per első tárgyalásán bírósági meghagyást bocsátott ki az alapper alperesével szemben, amelyben megállapította az alapper felperesének jóhírnév védelméhez fűződő jogának sérelmét, az alapper alperesét a további jogsértéstől eltiltotta, kötelezte elégtétel adására és 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére, valamint 317.500 forint perköltség és 144.000 forint eljárási illeték megtérítésére. A felperes előadta, hogy az alperesi bíróság mindezzel megsértette a felperesnek a perek tisztességes lefolytatásához és észszerű időn belül történő

befejezéshez fűződő jogait. Előadta, hogy az alapügyben a bírósági meghagyás kibocsátásának egyetlen törvényi előfeltétele sem állt fenn, hiszen az alapper alpereseként idézése nem volt szabályszerű, a keresetlevél szabályszerű kézbesítése sem történt meg, az alperesi bíróság által megállapított kézbesítési vélelem megdőlt. Az alperesi bíróság elmulasztotta az alapperben az alperes jogaira és kötelezettségeire vonatkozó kötelező figyelmeztetés kiadását, így tehát az alapper alperese neki fel nem róhatóan, objektíve akadályozva volt abban, hogy a felperesi kereset tartalmát megismerje, a per első tárgyalásán megjelenjen és a vele szemben előterjesztett keresettel szemben védekezést terjesszen elő. További jogsértést valósított meg az alperesi bíróság azzal, hogy a Pp. 136. § (2) bekezdésével szemben erre irányuló felperesi kérelem hiányában intézkedett a bírósági meghagyás kibocsátásáról. A bírósági meghagyás azért is jogszabálysértő, mert nem tartalmaz utalást arra, hogy a bírósági meghagyás ugyanazzal a hatállyal bír, mint a bírósági ítélet. A felperes előadta, hogy a bírósági meghagyás hatályon kívül helyezése érdekében minden rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vett, ezek azonban nem vezettek eredményre, így végül a bírósági meghagyás folytán a felperessel szemben végrehajtási eljárás indult, amelynek során mind ingó, mind ingatlan vagyonát lefoglalták. Előadta továbbá, hogy a bírósági meghagyással szemben benyújtható ellentmondás egyébként nem is lett volna alkalmas a felperest ért hátrányok orvoslására, hiszen a bírósági meghagyás hatályon kívül helyezése esetén is fennmaradt volna az a jogsértés, hogy a perindítás hatálya a felperessel szemben a kézbesítési szabálytalanságok ellenére állt be, másrészt a felperes nem mentesülhetett volna az ellentmondás előterjesztésével kapcsolatos illeték viselésének kötelezettsége alól.

Az alperes kérte a felperes keresetének elutasítását. Előadta, hogy az alperes az alapperben a bírósági meghagyás kibocsátásával jogsértést nem követett el, az alapper alperesének tárgyalásra történő idézése a perrendtartás értelmében szabályszerűnek minősült. A tárgyaláson az alapper felperesének képviselője kifejezett kérelmet terjesztett elő a bírósági meghagyás kibocsátása iránt, azonban e kérelem jegyzőkönyvbe foglalására nem került sor, bár annak valóban meg kellett volna történnie. A felperesi képviselő jegyzőkönyvi nyilatkozatai ugyanakkor arra utalnak, hogy ténylegesen ilyen tartalmú kérelmet előterjesztett. A bírósági meghagyás valóban nem tartalmaz utalást arra, hogy annak ugyanaz a hatálya, mint az ítéletnek, de ennek elmaradása érdemi következménnyel nem jár. Az alperes hangsúlyozta, hogy a bírósági meghagyás kézbesítésére a jelen per felperese számára már a lakcím-nyilvántartásban szereplő címre került sor, ahonnan az szabályszerű „nem kereste” postai jelzéssel érkezett vissza. Ezt követően a jelen per felperese által előterjesztett jogorvoslati kérelem elutasításra került. Az alperes álláspontja szerint a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő joga nem sérült, mivel az alperes az alapeljárásban jogsértést nem követett el sem az idézés, sem a kézbesítés körében, sem a bírósági meghagyás kibocsátásával kapcsolatban. A felperes keresetével kapcsolatban emellett nem teljesül a Pp. 2. § (3) bekezdésében írt további feltétel, miszerint a sérelem jogorvoslati eljárásban nem orvosolható. A felperes a bírósági meghagyással szemben ellentmondással élhetett volna, a számára nyitva álló jogorvoslati lehetőséget azonban nem vette igénybe, így mulasztása a sérelemdíj iránti igény érvényesítését kizárja.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság a felperesnek a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított kereseti kérelmére tekintettel az alapper iratanyaga alapján azt vizsgálta, hogy az alperesi bíróság eljárása tisztességesnek és jogszerűnek minősült-e. A peradatok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesi bíróság a 2012. október 30-ai tárgyalás megtartásával és e tárgyalásra szóló idézés szabályszerűsége megállapításával jogsértést követett el. Az alapperben eljáró bíróság a tárgyaláson az alapper felperesétől értesült arról, hogy az alapper alperesének címe már az alapperben benyújtott keresetlevél benyújtását megelőzően, 2010. november 25. napjától G-n volt. Ezt a ténytet az alapper felperese a KEKKH által kiadott irattal

igazolta, amelyre tekintettel az alperesi bíróságnak a korábban felállított kézbesítési vélelmet megdöntöttnek kellett volna tekintenie. Ilyen körülmények között tehát az alperesi bíróság nem állapíthatta volna meg az alperese idézésének szabályszerűségét. További jogsértést követett el az alperesi bíróság, amikor a bírósági meghagyás kibocsátásról alapperbeli felperesi kérelem hiányában intézkedett. A 2012. október 30. napján tartott tárgyalásról készült 8. sz. jegyzőkönyv az alapper felperesének ilyen tartalmú kérelmét nem rögzítette, így az nem állapítható meg, hogy ezt a kérelmet ténylegesen előterjesztette volna. A kereseti kérelmet összefoglalóan tartalmazó felperesi nyilatkozat nem tekinthető bírósági meghagyás kibocsátása iránti kérelemnek. Tény továbbá, hogy a jegyzőkönyv kiegészítését az alapper felperese nem kérte, annak kiegészítésére hivatalból sem került sor, így tehát felperesi kérelem hiányában a bírósági meghagyásának a Pp. 136. § (2) bekezdése szerinti feltétele nem állt fenn. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a bírósági meghagyás valóban nem tartalmaz utalást arra, hogy annak a bírósági ítélettel azonos a hatálya, ez a körülmény azonban nem akadályozta az alapper alperesét abban, hogy a marasztalás tartalmát, a jogorvoslat lehetőségét és feltételeit megismerje, ezért az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy a bírósági meghagyás hivatkozott hiánya nem minősül a tisztességes eljárás követelményei megsértését megalapozó jogsértésnek. Az elsőfokú bíróság kiemelte ugyanakkor, hogy a Pp. 2. § (3) bekezdése szerinti sérelemdíj előterjesztésének további feltétele, hogy a sérelem jogorvoslati eljárásban ne legyen orvosolható, amely feltétel a perbeli tényállás mellett nem teljesült. Az alapper iratai alapján megállapítható, hogy az alperesi bíróság a 8. sorszámú bírósági meghagyást tartalmazó jegyzőkönyvet az alapper alperesének gödöllői lakcímére kézbesítette, ahonnan az „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. A bírósági meghagyás kézbesítése tehát szabályszerű volt, az alperesi bíróság a kézbesítési vélelem beálltáról a tájékoztatást kiadta. Ebből következően a jelen per felperesének legkésőbb a tájékoztatás kézhezvételének időpontjában tudomást kellett szereznie arról, hogy számára bíróságról származó iratot kézbesítettek. Ennek ellenére az irat megismerése iránt semmilyen intézkedést nem tett, amelynek következtében a 8. sorszámú bírósági meghagyás 2013. január 3. napján jogerőre emelkedett. Az alperesi bíróság a jogerőre emelkedés tényéről is értesítést adott ki jelen per felperese számára, aki először csak 2013. február 18. napján terjesztett elő panaszbeadványt és perújítási kérelmet. Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperesnek lehetősége lett volna a bírósági meghagyásban terhére rótt kötelezettséget elhárítani, amennyiben a számára kézbesített bírósági iratok átvételét nem mulasztja el, vagy a kézbesítési vélelemről történő tudomásszerzést megteszi a szükséges intézkedéseket az irat tartalmának megismerése érdekében. A felperes azonban mindezeket elmulasztotta, így az elsőfokú bíróság a felperes terhére értékelte, hogy jogorvoslati jogával nem élt. Ezzel kapcsolatban tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a bírósági meghagyással szembeni ellentmondást nem orvosolta volna az alperesi bíróság eljárási szabályszerűségeinek jogkövetkezményeit. Az ellentmondás folytán kitűzött új tárgyaláson tisztázni lehetett volna, hogy az alapper alperesével szemben a perindítás hatályai beálltak-e és amennyiben bebizonyosodott volna, hogy a kézbesítés vonatkozásában az eljáró bíróság mulasztása okozott költséget jelen per felperesének, úgy az ellentmondás illetéke vonatkozásában azt kártérítési igényként a bírósággal szemben érvényesíthette volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a kereseti követelése 2.500.000 forintra történő leszállításával egyidejűleg kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kötelezését a leszállított kereseti kérelmének megfelelő sérelemdíj és járulékaik vonatkozásában. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az alperesi bíróság által elkövetett eljárási szabálysértések tényét, amelyből szükségszerűen következik az is, hogy az alapper alperesére nézve a perindítás hatálya nem állt be, illetve hogy az alperesi bíróságnak az alapperben az alperes lakcímére tekintettel illetékességének hiányát kellett volna megállapítania, és a keresetlevelet át

kellett volna tennie a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Budapest Környéki Törvényszékhez. Az elsőfokú bíróság arról is helyesen foglalt állást, hogy felperesi kérelem hiányában bírósági meghagyás kibocsátásának a jogszabályi feltételei nem álltak fenn. A felperesi álláspont szerint azonban a bírósági meghagyás kibocsátásának az egyéb törvényi feltételei sem teljesültek, hiszen az alapper alperesével szemben sem az idézés, sem a keresetlevél szabályszerű kézbesítésére nem került sor egészen a mai napig, ugyancsak elmaradt az alapperben az alperes figyelmeztetése jogaira és kötelezettségeire, amelyekből következően az alapper alperese neki fel nem róhatóan, objektíve akadályozva volt abban, hogy a felperesi kereset tartalmát megismerje, azzal szemben védekezést terjesszen elő, illetve a per első tárgyalásán megjelenjen. Az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, hogyha e körülményekkel kapcsolatban is megállapítja az alperesi bíróság jogellenes mulasztásának tényét és levonja azok jogkövetkezményeit. A felperes hangsúlyozta, hogy a bírósági meghagyással szembeni ellentmondás nem eredményez teljeskörű jogorvoslatot, mivel a Pp. 136. § (2) bekezdése alapján az alperest az elmulasztott első tárgyalás költségében pernyertességétől függetlenül marasztalni kell, az ellentmondás illetékét másik félre áthárítani nem lehet, és a megtartott tárgyalás folytán a kereseti illeték vonatkozásában mérséklésnek nincs helye. A felperes előadta, hogy a Pp. 2. § (3) bekezdésével létrehozott jogintézmény nem értelmezhető úgy, hogy a jogellenesen kibocsátott bírósági meghagyás miatt csak akkor lehetne sérelemdíj iránti igényt érvényesíteni, ha a kárvallott fél határidőn belül ellentmondással él. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes sérelme jogorvoslati eljárásban orvosolható volt-e. A jogorvoslati eljárás akkor nem alkalmas a sérelem orvoslására, ha egyáltalán nincs jogorvoslati lehetőség, vagy ha az ügyfél a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, de azok eredményre nem vezettek. A felperes az ügyel kapcsolatban számos jogorvoslati kérelmet előterjesztett, amelyeket a bíróság eddig kivétel nélkül elutasított. Ehhez képest nyilvánvalóan iratellenes az elsőfokú bíróság megállapítása, amely szerint a jogorvoslati eljárás a felperes mulasztása miatt maradt volna el. A Pp. 2. § (3) bekezdése a jogorvoslat fogalmát nem korlátozza, abba minden alkalmas jogorvoslati eszköz beletartozik, így az elsőfokú bíróság a jogorvoslat lehetőségét indokolatlanul szűkítette le a bírósági meghagyással szembeni ellentmondásra. Az alperesi bíróság jogellenesen, felróhatóan és teljeskörűen elzárta a felperest attól, hogy az alapperben részt vegyen és ott az őt megillető törvényes jogait rendeltetésszerűen gyakorolja, amellyel a per tisztességes lefolytatásának és észszerű időn belül való befejezéséhez fűződő és elidegeníthetetlen joga súlyosan sérült. A felperes az alperesi bíróság felróható magatartásának értékelése és a keresetben követelt sérelemdíj megalapozottsága körében az elkövetett eljárásjogi szabálytalanságok súlyán, jelentőségén és számosságán túlmenően kérte annak figyelembevételét is, hogy az alapper pertárgyértéke jelentősnek minősült, és hogy a felperes több különböző, rendes és rendkívüli jogorvoslatot igénybe véve törekedett elkerülni a jelen per megindítását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyes az abból levont jogi következtetése is. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 2. § (3) bekezdése a sérelemdíj feltételeként egyértelműen tartalmazza azt a követelményt, hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban ne legyen orvosolható. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy bírósági meghagyás esetén ellentmondással az érvényesíteni kívánt igény alapjául megjelölt sérelem orvosolható lett volna, ezért annak hiányában helyesen döntött a kereset elutasításáról. Az alapperben kibocsátott bírósági meghagyást jelen felperesének bejelentett lakcímére kézbesítették, azt a posta „nem kereste” jelzéssel kézbesítette vissza a bíróság részére, így a kézbesítés szabályszerűnek minősül, a kézbesítési vélelem beálltáról a jelen per felperesét értesítették, ehhez képest a felperes az ellentmondás előterjesztését elmulasztotta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételeiben előadta, hogy az alperesi bíróság eljárási szabályt sértett akkor is, amikor a hirdetményi idézéssel kapcsolatos 6-I. sorszámú végzését nem vonta vissza, és ennek ellenére megtartotta 2012. október 30. napján a tárgyalást. Az elsőfokú bíróság tévesen foglalt állást, amikor ítéletében arra utalt, hogy a jogorvoslati eljárás a felperes mulasztása miatt maradt volna el. Ehhez képest a felperes összesen nyolc különböző panaszt, illetve jogorvoslati kérelmet terjesztett elő az alperesi bíróság előtt, amelyek nem vezettek eredményre. A felperes kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt annak a bizonyítási indítványának, amely az alapperben eljáró bíró tanúkénti meghallgatására irányult. Az elsőfokú bíróság ítélete arra vonatkozóan sem tartalmaz indokolást, hogy a felperes bizonyítási indítványát miért mellőzte. A felperesi álláspont szerint a rendelkezésre álló adatok alapján kizárt, hogy a felperes tudatosan nem élt volna az ellentmondás lehetőségével, mivel csak 2013. január 31. napján szerzett nem hivatalos tudomást arról, hogy vele szemben per indult, amelyhez képest ... Polgármesteri Hivatal csak 2013. március 27-ei dátummal igazolta vissza, hogy a felperes vonatkozásában hirdetményi idézés nem történt. A perújítás megengedhetőségének tárgyában folyt eljárás tárgyalási jegyzőkönyve szerint **I. R.** tanú vallomása alátámasztja, hogy az alapper alperese azért nem tudott időben ellentmondással élni a bírósági meghagyással szemben, mert édesapja 2013 decemberében hunyt el és ezt megelőzően 2011 óta olyan súlyos beteg volt, hogy napi ápolásra szorult, amelyről a felperes gondoskodott. A jelen per felperese felróhatóságának hiányát támasztja alá a 2016. január 11-i keltezésű orvos-, elmeorvos- és pszichológus szakértői vélemény is, amely szerint a felperes olyan pszichológiai betegségekből szenved, amelyek a bírósági meghagyással szembeni joghatályos ellentmondás hiányával összefüggő számonkérhetőséget kizárják.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés]. A fellebbezés elbírálása során ugyanakkor figyelembe kellett venni, hogy a felperes a keresetét a Pp. 247. § (1) bekezdése és a 146. § (5) bekezdés c) pontja szerint megengedett módon 2.500.000 forint és járulékaira leszállította.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azt az ítéltábla csak annyiban pontosítja, hogy az elsőfokú ítélet 4. oldalán az 5. bekezdésben ismertetett, a jelen per felperese által az alapeljárásban előterjesztett kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem a keresetlevél és az idézés kézbesítéséhez fűződő vélelem megdöntésére irányult, míg a 6. bekezdés szerinti kérelem az alapperben kibocsátott bírósági meghagyás kézbesítéséhez kapcsolódó vélelem megdöntését célozta.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokaival egyetértett, azokat csak a fellebbezésekre tekintettel egészíti ki az alábbiak szerint.

A Pp. 2. § (3) bekezdése a félnek a per tisztességes lefolytatásához és észszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jogának sérelme esetére biztosít igényérvényesítési lehetőséget a bírósággal szemben. A bíróság kárfelelőssége tehát a fél alapjogi sérelmével okozott nem vagyoni kárért való objektív felelősség sui generis alakzata. Ez a felelősség nem azonos a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése szerinti bírósági jogkörben okozott károkért való felelősséggel, ezért a perben – a felperes álláspontjával szemben – nem az alperes esetleges eljárási szabálysértéseinek számából és azok súlyából kellett kiindulni, hanem azt kellett vizsgálni, hogy a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő joga sérült-e.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes által lefolytatott alapeljárásban történt eljárási szabálysértések a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát sértették. E jog megsértését eredendően az okozta, hogy az alperes a Pp. 3. § (6) bekezdése szerinti kötelezettségeinek nem tett eleget, azaz nem gondoskodott arról, hogy a felperes minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot megismerhessen és azokra nyilatkozzon. A felperes által kifogásolt eljárási szabálytalanságok, amelyek miatt nem vehetett részt a bírósági meghagyás kibocsátásával végződő eljárásban, valójában ennek az alapjognak a megsértésén alapulnak.

A Pp. 2. § (3) bekezdése szerinti sérelemdíj iránti igény teljesíthetőségének a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmén túl azonban további anyagi jogi feltétele, hogy a sérelem jogorvoslati eljárásban ne legyen orvosolható. Az ítéletábra hangsúlyozza, hogy e feltétel hiánya nem azt jelenti, hogy a felperes mulasztott, amellyel szemben kimentésnek lehetne helye, hanem hogy az anyagi jog érvényesítése kizárt. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a perbeli tényállás mellett e feltétel nem teljesült, ugyanis a bírósági meghagyással szemben a felperes határidőben megfelelő jogorvoslattal élhetett volna, az általa előterjesztett kérelmek azonban az azokat elutasító jogerős határozatok alapján elkéstek. A bírósági meghagyással szemben alkalmas jogorvoslatot jelentett volna az ellentmondás vagy a határozat kézbesítéséhez fűződő vélelem megdöntése. A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében foglalt előadása szerint a vele szemben indult alapeljárásról 2013. január 31. napján szerzett tudomást, míg az alapiratok között 12. sorszám alatti, február 8. napján kelt, felperestől származó meghatalmazás már az alapügy ügyszámát és a bírósági meghagyás sorszámát is tartalmazza, amelyből következően a felperes ekkor már pontosan tudta, milyen peres eljárás indult vele szemben, így nem volt elzárva attól, hogy a megfelelő jogorvoslati eljárásokat megindítsa. Ha pedig a jogorvoslat saját késedelme miatt nem vezetett eredményre, akkor a felperes a jogorvoslati lehetőség hiányára mint saját felróható magatartására alappal nem hivatkozhat.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel köteles a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az államnak megfizetni. Az alperesnek perköltsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2016. október 18.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: